

”א צל אשכנז היו רבע מליון איש. כאן יהיו הרבה יותר” התנבא קצין מישטרה בכיר. והוא צדק. עוד לפני שנפתחו שערי פולובמו במישכן הכנסת, כבר הצטופפו אלפי אנשים לאורך הכביש המוביל לכנסת, והגיעו עד לרמזי זורי כביש רופין, מרחק של למעלה מקילומטר.

היו שם כל סוגי האנשים. ירושלמים לבושי כובעים רוסיים המגינים עליהם בפני הקור, תלמידי בתי-ספר, חיילות, נשים מבוגרות המחזיקות בידיהן מימי חטות, וצעירות, אשר ערכו מעין תצוגת אופנה. קבוצות קבוצות, כשהם מונהגים עליידי שוטרי המישטרה הצבאית וחיי לות לבושות חצאיות צבאיות כשרגליהן קופאות מקור, הורשה הקהל המגוון הזה להתקדם לעבר הארון, עטוף דגל ישראל, שמעליו יריעה פלסטית שקופה, כדי להגן עליו מפני הגשם.

היו כאלה שעברו ביעף, כאילו ממלאים חובתם. אחרים השתהו ליד הארון, דקה, לעיתים יותר, ואיש לא דחף אותם מאחור. היו גם נשים רבות, שבכו, חלקן בשקט, בגניחות קטעות, אל תוך המימחטה ואח-רות ערכו את השיחה האחרונה שלהן, ואולי הראשונה עם גולדה: „למה עזבת אותנו גולדה. מה נעשה עכשיו?”

הכל היה מאורגן כהלכה, סטרילי כימי עט. לצד הארון בימה מיוחדת לעיתונאים וצלמים שארבו לכל אישיות חשובה המגיעה אל מול הארון. שני דוכני ברזל, מאחרי הארון, עמוסי זרי פרחים עם סרטי טים שחורים, אותם הקפידו חיילות לקחת מידי השליחים האבלים. מסביב לארון ארבעה ממישמר הכנסת, עומדים דום וזקופים, ולידם שני רבנים צבאיים, הקוראים תהילים תוך נענועי גוף.

הארז

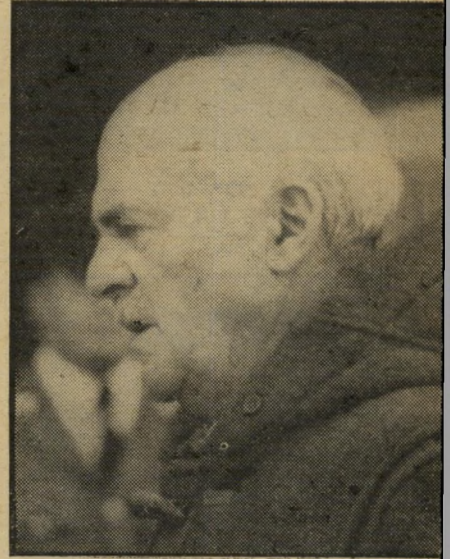
נגדע

מ ארגני מיכנע חבצלת, הלוויה הממלכתית לגולדה מאיר, והיום ש-קדם לה, כאשר המונים עברו ליד הארון, יכלו לנשום לרווחה. והיתה להם סיבה. יומיים קודם לכן, בשבת האחרונה, נדמה

הצדעה קצין מישטרה מעניק הצדעה אחרונה לגולי דה. למטה: בראהרון מתייחד ליד הארון.

מאות אלפי איש התגברו על הגשם והקור ו

מיצעד הדמעות

מאמץ רב היה נחלתה של אשה ירושמימית ברחביה ועד לכנסת הסכימה לוותר, ועברה, יחד עם הקהל הרב מול רבני צה"ל שקראו תהילים מול הארון כשהוא ניצ

אם ובתה, האם בת 107 והבת בת 80 מתחננות בפני אנשי המישטרה הצבאית לאפשר להן לגשת עד לארון כדי לברך את גולדה מקרוב. הן נידחו.

תחינה לחייל

מבט של מ.צ. איש המישטרה הצבאית מאלה שהופקדו על ה-סדר, סקר את החתיכה הבלונדית שטברה מול הארון.